

[Steen Folke]

I mit bidrag til betænkningen skrev jeg:

»Hvorfor skitsen med den alternative løsning aldrig blev udarbejdet, kan man kun gisne om, men det er næppe helt ved siden af at antage, at såvel departementschef Hesselbjerg som Grønlandsminister Jørgen Peder Hansen og måske statsminister Anker Jørgensen har haft en finger med i spillet.«

I dag har dagbladet Information en historie på forsiden, som bekræfter de gisninger, jeg fremlagde her, og ingen, der kender noget til sagsfremstillingen, vil formentlig bestride, at det i hovedsagen er rigtigt fremstillet. Der kan godt være visse unøjagtigheder i Informations fremstilling af sagen, men i hovedsagen er der tale om, at der er sket en direkte indblanding i kommissionens arbejde, formentlig fra allerhøjeste sted i den socialdemokratiske regering.

På den måde sikrede man, at den danske stat fastholdt den afgørende indflydelse på den råstofforvaltning, der skal oprettes.

Helø råstoffordningen med den dobbelte vetoret vil efter mit skøn ikke i praksis være meget værd for det grønlandske hjemmestyre. Formelt er den naturligvis et stort fremskridt i forhold til den nugældende lov, hvorefter det er den danske stat, der i princippet suverænt træffer afgørelse om udnyttelse af råstoffer i Grønlands undergrund. Men reelt vil det grønlandske hjemmestyre stå meget svagt med sin vetoret over for på den ene side den danske stat, som man er økonomisk afhængig af, og på den anden side de kapitalstærke multinationale selskaber, som er interesserede i råstofudvinding.

Råstoffordningen er i øvrigt indrettet sådan, at hjemmestyret ikke kan forhindre en eventuel olieudvinding i medfør af de koncessioner, som i foråret 1975 blev uddelt til en stribe multinationale selskaber. Dette gjorde jeg opmærksom på i Radiotingets udsendelse om hjemmestyret om en halv snes dage siden. Stor var min overraskelse, da både hr. Svend Haugaard og hr. Søren B. Jørgensen pure benægtede, at det forholdt sig, som jeg sagde. Det viser, at de herrer ikke har sat sig godt nok ind i den ordning, som de selv har været med til at foreslå. Jeg erkender, at hr. Søren B. Jørgensen i dag tydeligvis er kommet på bedre tanker og tydeligt har gjort opmærksom på her fra talerstolen, at det forholder sig, som jeg sagde i den pågældende udsendelse, og modsat det, han sagde.

Hr. Svend Haugaard derimod har så sent som i dag i Politiken forsøgt at gøre det til et spørgsmål om, at vi måske har misforstået hinanden. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der aldeles ikke var noget at misforstå: det var krystalklart, hvad der blev diskuteret i den pågældende udsendelse, og hr. Svend Haugaards udtalelser er i modstrid med de faktiske kendsgerninger.

Spørgsmålet om, hvad hjemmestyret kan stille op over for de allerede uddelte oliekoncessioner, er ikke nogen uvæsentlig detalje. Konsekvenserne af en eventuel olieudvinding kan blive katastrofale for det grønlandske samfund, dels på grund af risikoen for forurening af havet, dels fordi Grønland vil komme i lommen på de multinationale selskaber, dels fordi en udnyttelse vil blive baseret på anvendelse af importeret udenlandsk, herunder dansk, arbejdskraft, og endelig fordi milliardtægter vil kunne vende fuldstændig op og ned på det grønlandske samfund.

Af alle disse grunde vil jeg håbe, at en olieudvinding i Grønland ikke kommer i stand, i hvert fald ikke i dette århundrede, men hvis selskaberne finder olie, kan hjemmestyret altså intet gøre for at forhindre eller blot udskyde en udnyttelse.

Jeg har gjort temmelig meget ud af hele spørgsmålet om råstoffordningen, og jeg vil gerne konkludere om den sige, at VS må tage afstand fra den råstoffordning, som et flertal i hjemmestyrekommisionen er gået ind for, og som nu er udmøntet i lovforslagene nr. L 233 og L 234. Den danske stat har efter vores mening overhovedet ingen ret til at deltage i beslutningen om udnyttelse af råstoffer i Grønlands undergrund eller for den sags skyld til at betinge sig en del af det eventuelle overskud ved en sådan udnyttelse.

Når jeg har gjort en hel del ud af råstoffordningen, er det selvfølgelig, fordi den i særklasse har været det mest omstridte element i hele hjemmestyreordningen. Jeg vil også nævne et par af de andre problematiske elementer i ordningen. Først et par ord om den kgl. grønlandske handel i tilknytning til lovforslag nr. L 235.

Jeg er naturligvis enig med alle andre medlemmer af kommissionen i, at et grønlandsk hjemmestyre uden ansvar også for de grønlandske erhverv: fiskeri, fangst og færevavl, ville være uden større reelt indhold. Hr. Søren B. Jørgensen gentog i dag, at et hjem-